

המשאית שלי מקואופרטיב אגד. לעומת זאת, לא מפרעץ לו. כקומוניסט. ללכת למיסגר ולהעריך את האחים המוסלמים תושבי רהט. את הספד הראשון למיסגר תרמה המיפלגה הקומוניסטית ברהט. הוא אומר:

בצהריים חזרו הילדים מבית הספר. אמהות וילדיהם התנהלו לאיטם במעלה הגבעה. קירמה ובערות מתקיימות זו לצד זו ברהט. בתים מודרניים לצד אוהלים שרוחות החורף חודרות לתוכם. ילדים מטופחים ונקיים לצד ילדים זביחוטים. ילדים הישנים במיטות רכות לצד ילדים הישנים על הארמה הקשה.

מודרניזציה ומסורת ובתווך הברווז הצעיר. המבולבל. השומע מוסיקה של מיקל ג'קסון מתוך הטייפוקורדר הענקי שלו. ושונה קטפה תורכי בשיבה מיזרחית. בחצר ליד הבית, צעירים חסרי מנוח. עיניהם נפקחות בעיר הגדולה. בבתי הקולנוע, בדיס קוטקים, גידולים במיטתה של רהט. קוראים עיתונים. מתוככים. מרברים עברית בינם לבין עצמם.

זה ייגמר ברם. לא יודעים לאן הם ייעים. האם הם ישראליים או ערבים פלסטיניים? הם לומדים באור ניכרסיות, פוגשים בנשים יהודיות משוחררות וחוזרים הביתה לרהט. אל הנשים השקטות. המסתרות מאחורי הצעיפים. הם מרגישים מדוכאים ונעלבים כשאומרים להם שאינם מסוגלים להצמיח מתוכם מנהיגות. הם מרגישים כאילו הם הידיים השחורות של הנגב. נטלו מהם את כבודם.

ראובן ויסקר, ככל הנראה, אינו מביין זאת. הוא מנסה לשכנע אותי כי דיברתי עם קבוצת קיצוניים. לא השתכנעתי. ויסקר אומר לי, כי מתוך 4000 צוויי הריסה ביצע רק שמונה. הוא אומר "בכל פעם שהרסתי בית ברהט, ראיתי לנגד עיני את אנטבקה". יתכן שחש כך, אבל למה צריך היה לבחור דווקא בו, באיש שהיה ממונה על הריסת מיבנים בלתי חקוקים. להיות ראש המועצה ברהט?

הצעירים ברהט יושבים על לבה רותחת. המתונים מנסים למתן להשקט ולהרגיע. אך קשה מאוד להרגיע צעירים. הם רוצים מועצה משלהם. הם רוצים לבחור בה. ויסקר מסביר שזה מסוכן, שהחיות מולות יריבו ביניהם. שזה יגמר ברם.

אני ראש מועצה פופולארי. אומר ויסקר. האנשים שפגשתי הם אינטרסנטים. מדברים מתוך קינאה, אנשים שנכשלו בעסקים. אחד אפילו פתח אוטובוס של פורנוגרפיה, פה ברהט. עם סרטים כחולים. התושבים לא קיבלו את זה. כעת הוא מנסה להיכנס לפוליטיקה.

חסן אל-הווייל, האיש של ויסקר, אומר לי: אני קרוב לכל העניינים. אני אומר לך שטוב לנו כיום עם מועצה ממונה. זה לא אומר שאין אנשים שמסוגלים להזיז את נושא המועצה ברהט. אבל הרבה האוכלוסיה ברהט מצביע על כך שלא יכולה להיות מועצה נבחרת. הנה, אני עצמי ג'נטלמן ובחור משכיל ולא השתחררתי עדיין משנה האחרונה מתפיסת החמולה. לא משנה מי ייבחר למועצה והכמה ייטיב עם האוכלוסיה. מספיק שיעשה טעות אחת ויזקפו את זה לחובת החמולה שלו. וזה יכול להביא אפילו לשפיכות דמים.

ככיר ספרנו לצעירים היושבים שם, מה אמר חסן אל-הווייל וחברי מועצה הצעירים מבטלים את דבריהם: הם קרובים אל הצלחת. נוח להם לאכול ממנה.

סיפתי לצעירים כי ויסקר אמר לי שבכל פעם שהרס בית, רהט כמו אב הנותן טיור לבנו. והוא לו הלב. הרברים התקבלו בכיטול ובחוסר אמונה. הם לא מאמינים לוויסקר או לכל אחד אחר. שאינו ברואי. הם רוצים שיישב במועצה אחר משלהם. שהם יבחרו אותו כמו שנהוג במדינה דמוקרטית. שהם במיקרה אורחיה, אנחנו פצצת-זמן של הנגב. תגידו להם, שם בתל-אביב. שהם עוד יתגעגעו לפלסטיניים. אחרי שאנחנו נתחיל לפעול.

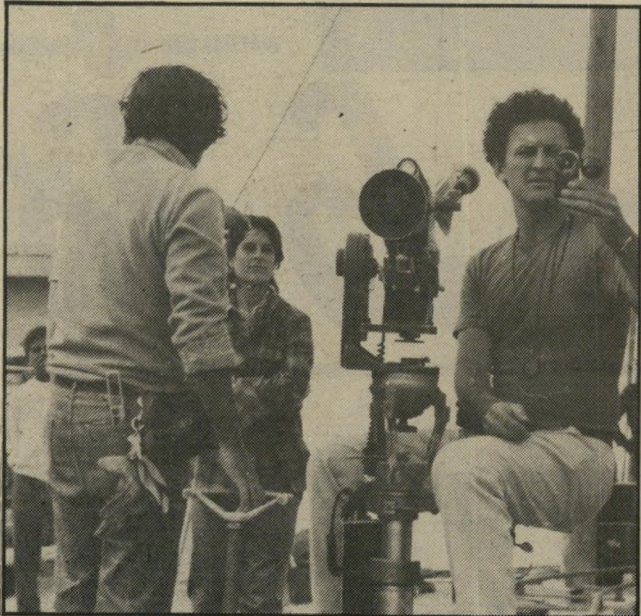
איכותיים שהצליחו בחו"ל, אבל ההיסכול עוד יבוא. היא אומרת בחצי חיוך, ובתיקווה גדולה, שאולי בכל זאת תצליח יותר.

מישל כותבת כבר את התסריט לסרט הבא שלה, שנושא: מיטתה מארוקאית המגיעה לארץ. נושא הקרוב אליה במיוחד. זה יהיה סרט ארוך והפקה תהיה מיקצועית, הפעם לא בהתנבחות.

מישל נחושה בהחלטתה. היא צעירה ומלאת אופטימיות. בינתיים, ככימאית וכאשה צעירה, עריץ מפרגנים לה כחוגייהקולנוע בארץ. ולא שמים לה רגל. אולי, לוא היתה גבר צעיר, היה יותר קשה.

הסרט הראשון שעשתה מצליח. כשהציגה אותו בפעם הראשונה בסנימטק בירושלים, הופתעה ממיספר האנשים שבאו לראותו אותו. היו שם מכל הגוונים ומכל הסוגים, לאו דווקא אותם שבאים ממילא לראות סרטים פוליטיים. כך הוצג הסרט באותו ערב, בעת ובעונה אחת, בשני אולמות ההקרנה בסנימטק. דבר שהוא יוצאדופן.

גם אחרי שיצאו אנשים מן ההקרנה, לא קיבלה תגובות שליליות, למרות הנושא העדין והרגיש.

בימאית בפעולה מישל מאחורי המצלמה בזמן צילומי הסרט. עם הצלם אברהם קרפיק. זהו סירטה הדרמאטי הראשון. הוא יצא, לדבריה, בדיוק כמו שרצתה.

מישל עשתה סרט מיוחד, הנוגע בכעיה כאובה. היא לא גלשה לאמירות פוליטיות קיצוניות, הדיאלוגים לא משמשים כל קבוצה פוליטית מסר יימת.

ראיף, הבחור הערבי, נעצר על-ידי כוחות הביטחון, יומה, חברתו היהודיה, מנסה להיעזר בחכמה המשתייכים לתנועה שמאלית, אך לא מקבלת שם עידוד רב. בינתיים, משיכים להטריד אותה מן המישורה, מתוך תקווה שתסכים לשתף איתם פעולה.

מישפתחו של ראיף וגם מישפתחה של יומה מתנגדים לקשר ביניהם, בגלל השוני בלאום.

לכסוף, אחרי כמה ימי מעצר, משוחרר ראיף, אך הוא חוזר לכפרו. יומה, השומעת על שיחרורו של האהוב, ממחרת אליו לכפר, אך שם היא מקבלת את המכה: בעודה עומדת ליד השער ומחכה לקלוט את מבטיו של ראיף, נודע לה כי הוא עומד להתחתן עם צעירה בת הכפר.

הרברים לא נאמרים במפורש על המסך, אלא בצורה עדינה, במבטים, ברמוזים, כריבורים.

בקרדיט של מישל יש עכשיו סרט שאותו, כך היא אומרת, תוכל להציג בעתיד לפני משקיעים-יכנות, כאשר תבוא לבקש כסף לממן את הסרט הבא שלה, ש-גם אותו אביים, אינשאללה.

ענת סרגוסטי

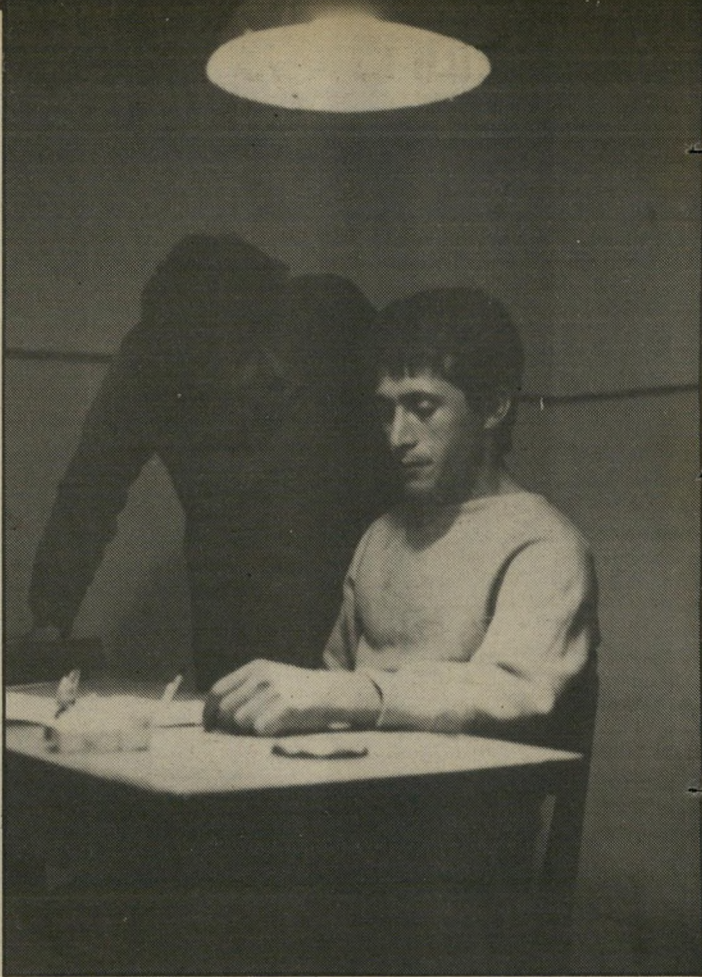
סרטים על נושאים ישראליים מובהקים, גם, ואולי דווקא, אם רוצים למכור אותם לחו"ל. הסרטים האלה יכולים לעניין מחוץ לישראל, דווקא משום שהם אותנטיים. לכן, היא אומרת, אני מעריצה את אנדרה זיידה, הבימאי הפולני, מכיוון שהוא עושה סרטים רק על פולין, ועובדה שזה מצליח גם במקומות אחרים.

עוד לא מתוסכלת

מישל היא כימאית צעירה, למרות שהיא לא כליך מתייחסת לצד הנשי שבעניין.

היא יודעת שכרי עולות סרט, צריך לדעת לוותר על כל הדברים האחרים. בזמן ההפקה צריך לוותר על חייחברה ועל הכל. אין זמן לשום דבר חוץ מהסרט. במיוחד כשאין כסף ועוברים קשה והתחרות מאוד גדולה. וכך יהיה לכל אורך הדרך. לכן היא עוד לא חושבת על מישפתחה, בינתיים, וגם כשזה יבוא — קשה לה להאמין שתוכל לוותר על העולם שלה. המישפתחה היא שתצטרך לוותר.

בינתיים היא לא מתוסכלת מן העובדה שלא היו סרטים ישראליים

חקירה ביטחונית השחקן הערבי מחמוד אסי (ארצי). רתו. ראיף נחשד בסרט בהשתייכות לחוליה המתכננת פיגוע בישראל.

הדיינשול

הסרט הראשון שעשתה כמיסגרת ליםוריה היה סרט דוקומנטרי על שחקן ערבי. אז זו היתה סנסציה, היא נזכרת. היום יש גל של סרטים קצרים על נושא היחסים בין יהודים וערבים בארץ, ונראה כאילו זו אופנה. זו לא אופנה, אומרת מישל בהחלטיות, זה צורך השעה. זה דווקא טוב שעושים סרטים על נושא כזה, מכיוון שלפניכן היו סרטים סוריאליסטים מופשטים. עכשיו מתחילים להתעורר. באמת הגיע הזמן! חשוב, לדעתה, שיעשו בארץ

הסרט הראשון שעשתה כמיסגרת ליםוריה היה סרט דוקומנטרי על שחקן ערבי. אז זו היתה סנסציה, היא נזכרת. היום יש גל של סרטים קצרים על נושא היחסים בין יהודים וערבים בארץ, ונראה כאילו זו אופנה. זו לא אופנה, אומרת מישל בהחלטיות, זה צורך השעה. זה דווקא טוב שעושים סרטים על נושא כזה, מכיוון שלפניכן היו סרטים סוריאליסטים מופשטים. עכשיו מתחילים להתעורר. באמת הגיע הזמן! חשוב, לדעתה, שיעשו בארץ

לארץ בגיל חמש. המישפתחה היתה עשירה, אך איבדה את כל רכושה כשעלתה לארץ. משמאל: מישל הקטנה עם אחיותיה ז'ואל (הבינונית) ואנני הגדולה.

בקזבלנקה מימין: אלו ומרלה אוחיון, עם בתם הקטנה מישל (בעגלה). ברחוב בקזבלנקה. מישל נולדה במארוקו ועלתה